

Vjenčić Венчик Віночок

ISSN 1331-2189

ЧИСЛО
НОМЕР
BROJ

57

2/2011

Izdaje: Savez Rusina i Ukrajinaca Republike Hrvatske
Видава: Союз Русинох и Українцох Републики Горватскей
Видає: Союз русинів і українців Республіки Хорватія

ЗАКОНЧУЮЦА ШВЕТОЧНОСЦ НА КОНЦУ ШКОЛСКОГО РОКА ШКОЛЯРЕ И РОДИЧИ ПОДЗЕКОВАЛИ СВОЕЙ УЧИТЕЛЬКИ

Штредком юния мешаца у Подручней школы Миклошевци наисце було шветочно. Школяре нїзших класох зох своїма учительками пред красним числом родичох виведли пригодну програму у хторей було рецитації, шпиванки и танци, та успишно указали часточку того цо през рок научели. Школярки Анамария

Лікар (1. класа), Паула Поточки и Милица Мишленович (4.) достали подзекования за участвоване на 16. подобово–литературним конкурсу „Горватска културна скарбніца“ на хторей участвовали числени школяре зох 125 школох зох подруча цалей Горватскей. После програми приемне несподзиване дожила учителька Ксения Лікар, хтора



У програми участвовали шицки школяре



Знімок на памятку: Школяре и колегинї з нагоди одходу учительки Ксенї Лікар до пензї

того школского року виведла остатню генерацию и одходзи до заслуженой пензї. У мено шицких школярох и родичох, Саня Атанацкович учительки зох чувствительнима словами подзековала на длугорочней роботы у воспитаню и образованю младих у Миклошевцох и пожадала ей вельо

шесца у дальшим живоце, а школяре учительки придали прикладни дарунки. Тиж так и школяре штвартей класи з дарунками ше одпитали од учительки Душанки Бруїч, бо од идуцого школского року школоване предложую у Матичней школы у Чаковцох.

Дюра Лікар

КОНЕЦ ШКОЛОСКОГО РОКУ

На радосц шицких школярох 15. юния закончени школски 2010./2011. рок. У Петровцох, у ПШ Петровци, тот школски рок закончили дваец тройо валалски дзеци, од того штверо у першей класи при учительки Мелани Дюдяр, штверо у другей класи при учительки Тат'яни Деспотович, осмеро у трецей класи при учительки Андреї Иван Кризманич и седмеро

котри ше одпитовали од своей учительки Ясминки Будински у штвартей класи. Ту и учительки котри викладаю мацерински язики – руски и украински, странски язики – анлийски и немецки, а раз до тижня школяре мали и виронауку хтору тримал паноец. Зох зложносцу, добру дзеку и дзединску мрию школяре штвартей класи остатні дзень пририхтали одвитуую програму и направели красну веселицу. На тот способ одпитовали ше од своей милей учительки, подаровали ей дарунок на памятку, як и символични дарунки другим учительком и нини кухарки, як знак подзековносци за перши штири роки своего школованя. З тоту програму при-



При добрих гудакох и наймладши науча танцовац

вители пецерих нових школярох котри на ешень рушаю до першей класи и котрим зохабяю свою учальню и свою учительку Ясминку.

По ешень и початок нового школского рока школски брэнчок будзе одпочивац, як и шицки дзеци у валале.

Таня Гарди

Vaše priloge možete slati na adresu:

Savez Rusina i
Ukrajinaca RH
(za "Vjenčić")

32000 Vukovar
Vijeća Europe 93

БРОЈ
ЧИСЛО
НОМЕР

57

GODINA
РОК
РИК

2011.

ВУКОВАР - VUKOVAR - ВУКОВАР

Видава: Союз Русинох и Украинцох
Републики Горватскей
www.sriu.hr

За издавача: Любича Морган

Адреса: Вуковар, Ради Европи 93,
тел./факс: 032/ 428-342

E-mail: vjencic1@gmail.com

Žiro račun – Жиро рахунок:

2340009-1110057465

Друковал: Друкарня Солдо, Вуковар

Тираж: 1000 прикладніки

Видае: Союз русинів і українців
Республіки Хорватія
www.sriu.hr

За видавця: Любича Морган

Адреса: Вуковар, Ради Європи 93,
тел./факс: 032/ 428-342

E-mail: vjencic1@gmail.com

Žiro račun – Банкове конто:

2340009-1110057465

Друкував: Друкарня Солдо, Вуковар

Тираж: 1000 примірників

Друковане–Друковано–Tiskano

6 / 2011

Цена

Куни

Ціна

Кун

Sijena

5

Куна

Rukopisi se ne vraћају.

Рукописи ше не враћаю.

Рукописи не повертаються.

ЗМІСТ - SADRŽAJ - ЗМІСТ

Дюра Лікар: Школяре и родичи подзековали своєї учительки. 2
Таня Гарди: Конец школоского року 2

НАШО ПИСАТЕЛЕ - НАШІ ПИСЬМЕННИКИ

Йоаким Пушкаш 4
Марійка Підгірянка 6

СС. Василиянки: Джерело живої води 8
Ирена Дюдяр: Вуковарски хлапци и дзивчата достали щирі аплаузи 9
Ксенія Лікар: Розвага и ученє 9
Агнетка Балатинац: Дзезинска фолклорна и шпивацка творчосц на
38. Петровским дзвончку 10
Лела Дітко: Рутеніяда 12

ПИСАТЕЛЕ ВАМ НАПИСАЛИ

Любича Гаргай: Геленков перши маялос 13
Любича Гаргай: Чловек жеми 13
Леся Мудрі: Літо починається з черешень 14
Вера Павлович: У Вуковаре перша причасц того року без дзивчатох 14
Ксенія Лікар: Летни жаданя 15
Ксенія Лікар: Наградзени найлепши школярски роботи 15
Ксенія Лікар: Фестивал дзезинскей творчосци „веселинка“ 15

СТАРИ РУСКИ БАВИСКА – УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ДИТЯЧІ ІГРИ

Марія Хома: Джочканє (пасульканє) 16
Леся Мудрі: Сірий кіт 16

ШКОЛЯРЕ СОТРУДНІКИ - УЧНІ СПІВПРАЦІВНИКИ 17

ЗАБАВНИ БОК – РОЗВАЗАЖАЛЬНА СТОРІНКА 18

Любича Гаргай: Чи сце знали... 18
Леся Мудрі: Жарти 18

На першим боку: На насловним боку: Яким Ерделі: „Слунечніки”

На остатнім боку: На остатнім боку: ОШ Чаковци– подручна школа Миклошевци дзе ше виучує руски мацерински язык

UREDNIŠTVO:

Vera Pavlović
(glavna i odgovorna urednica)
Ahneta Blatinac
Ljubica Harhaj

SAVJET UREDNIŠTVA:

Pavlo Holovčuk (predsjednik)
dr. sc. Oksana Timko Đitko, Joakim Puškaš,
Đuro Biki i Vera Pavlović

LEKTORI:

Marija Homa (rusinski jezik)
Lesya Mudri (ukrajinski jezik)
Vera Pavlović (hrvatski jezik)

Tiskanje potpomaže Savjet za nacionalne manjine
Republike Hrvatske.

РЕДАКЦИЈА:

Vera Pavlović
(glavna i odвичательна редакторка)
Агнетка Балатинац
Любича Гаргай

СОВИТ РЕДАКЦИЈІ:

Павло Головчук (председатель),
д.ф. н. Оксана Тимко Дітко, Яким Пушкаш,
Дюра Бики и Вера Павлович

ЛЕКТОРЕ:

Марія Хома (русински язык)
Леся Мудри (українски язык)
Вера Павлович (горватски язык)

Друковане помага Совет за национални
меншини Републики Горватскей.

РЕДАКЦИЈА:

Vera Pavlović
(головний і відповідальний редактор)
Агнетка Балатинац
Любича Гаргай

РЕДАКЦИЈНА РАДА:

Павло Головчук (голова)
д.ф.н. Оксана Тимко-Дітко, Яким Пушкаш,
Дюра Бики і Вера Павлович

ЛЕКТОРИ:

Марія Хома (русинська мова)
Леся Мудрі (українська мова)
Віра Павлович (хорватська мова)

Друкується за допомогою Ради з питань
національних меншин Республіки Хорватія.



ЙОАКИМ ПУШКАШ

О АВТОРОВИ



Публициста Йоаким Пушкаш народзени 1956. року у Вуковаре. До основней школи ходзел у Петровцох и Вуковаре, до штредней у Винковцох и Београдзе,

а студирал на Факултету политичних наукох у Београдзе и Загребе, зоз надпомнуцом же ше сам школовал, але нігда не дипломовал.

Кед му було 15 роки зявел ше як писатель гуморескох и новинар-сотруднік у тижньовніку „Руске слово“ з Нового Саду и часопису „Нова думка“ у Вуковаре. Як гонорарни або професийни новинар писал и за „Весник“, „Вечарши новини“, „Ранши новини“ (шицки зоз Загребу), „Глас Славоніи“ (Осиек), „Глас люду“ (Дарувар), „Новлянски весник“, „Новлянски лист“, „Попатрунок“ (шицки зоз Новскей), як и за Радио Вуковар, Радио Нови Сад и Радио Новску.

Од 1971. року по нешка написал даяки 100 гуморески по руски, а од 2004. року гуморески пише и на горватским язичу и друкуе их у виданьох „Привлачици“ з Винковцох и „Чвора“ з Беловару. За себе гвари же є стрипофил и кніжкофил и барз ше цеши зоз библиотеку кніжкох у котрей ше находза коло тисяч наслови. Шицки тоти кніжки пречитал у гайзибану на релациї Липовляни/Новска – Загреб и назад!

ЧИ СОМ ЧЛОВЕК

Народзел сом ше 1956. року. Родичи ше теди зо мну барз цешели, цо ми припознали познейше, кед сом бул векши, та ніби гварели:

– Маче нашо миле!

Кед ми було даяки два роки, до госцох нам пришол якиш бачи, оцов кум зоз Мостару . – Яй, яки є сладки – як наш пшичок ! А и несташни є як наш Шврчо! – гварел вон.

– Я не пшичок! – виявел сом кратко и енергично и такой на початку претаргнул каждую дискусию коло того чи здабем на там даякого герцеговского пшичка або не. Бул сом и розчаровани, понеже ми оцов пайташ и кум за дарунок принєсол, задумайце лєм себе, якуш бабку! Вон ше вигварял же не знал чи ше мойо родичи знова поновели зоз хлапчиком або на перши завод зоз дзивочку, а понеже не могол провериц преїг телефона (прето же у нашим обисцу, як и у цалим валале, телефона ані не було), вец роздумовал так: першенародзени у Пушкашових бул син, потим знова син (умар як дзецко), потим знова син (умар як дзецко), та предпоставел же би „говля“ на концу могла принєсц и дзивочку. Купак! Бул то рахунок без качмара прето же мойо оцц и мац були „предплацени“ на синох (народзели ше вкупно пейцме, а прежили треме)!

Кед ми було даяки пейц роки оцц у Вуковаре купел наш перши радио-апарат. То було по приходу струї до нашей улїчки, односно до нашей хижи на Грабику. За тот радио оцц у валалского тишлїра дал зробиц окремну полїчку по мири. Потим, радио и полїчка заберали почесне место у нашей предней хижи. Спочатку ше радио укапчовало лєм внедзелю, кед оцц слухал преноси фодбалских змаганьох,



як и на державни або церковни швета. Бул сом любопитліви, а без пред'знаня о тим як радио роби, та сом ше часто круцел коло тей новотности у обисцу. З єдей нагоди, после недзельового полудзенку, зоз танером юшки у рукох виграл сом ше на карсцель з намиру же бим „накармел“ людзох у радио-апарату. Мац ме зопарла у останей хвильки (о шицким тим оец нїгда нїч не дознал!) и лем гварела:

– Маймуну єден!

Познейше сом роздумовал о тих єй словох и заключел же то була єй реакція на шицки мойо пендрани, найчастейше по древох. Мне, наприклад, не бул нїяки проблем випендрац ше на високи орех пред хижу, потим преїг конарох скочиц на закрице хижи, шпацирац ше по черепох з обидвох бокох закрица, долапиц ше конарох (и стебла) старей грушки и на концу у дворе скочиц на жем!

Кед ми було седем роки, почал сом ходзиц до школи. Надпоминам же наш двор вибивал на школски двор, односно два двори дзелел єден заєдніцки плот. Тот древени плот без почежкосци сом прескакал и часто зоз школским дзецми бавел фодбал у школским дворе. Медзитим, на початку мойого школованя, кед сом рушел до першей класи, до школи сом

и ш о л

лєм з моїм дзецинским пиштольом.
– Прецо лем ти, магарцу єден, не маш торбу и кнїжки? Забул ши? – опитала ше ми учителька.
– Не! Я кавбой, а кавбое ноша пиштолї, а не торбу и кнїжки!
– гварел с о м .
Учи.



телька ше вец попоносавала моїм родичом, од оца сом гинто достал позауха, та сом уж на треци дзень настави пришол зоз торбу и з кнїжками, и вецей сом не бул нїяки кавбой, але лєм звичайни школяр!

Кед сом мал даяки дзешец роки, пошол сом до сушеда, а вони праве полудньовали сарму. Мойо наймилше єдло!

– Наздраве! – гварим я.

– Гайде з нами! – гвари сушед пре якиш шор. Але, мнє не требало вельо понукац! Шеднул сом за стол и черпал на даскельо заводи. На одходу дому сушеда лєм полугласно гварела:
– Швиньо галава!

Кед сом мал даяки дванац роки, бавел сом фодбал каждую шлєбодну хвильку. Не виберал сом место и час! З єдней на-

годи нательо сом мощно вдерел лабду же прелєцела цали терен и на концу розбила очко на облаку єдней хижи! Кед

ґазда розбитого облака вишол зоз хижи же би видзел цо ше то случело,

я почал сцекац. По-неже ме не могол влапиц, бо мал даяки 120 кили, вон ше грожел за мну:

– Чекай лем док це влапим, заяцу єден!

Кед рано требало стануц, а уж сом мал штернац роки, не було того хто би ме зобудзел ско-

рей осем годзин. Статок у хліве и кармику бул гладни и смиядни, а требал сом пойсц и до школи, та би оец аж зоз двора кричал:

– Ставай уж раз, краво поспана! На 15 роки сом ше залюбел! Вироятне же и вона мнє любела прето же ми часто гуторела „Мишо моя мала“!? Медзитим, любов з єй боку тирвала лем по перши танец! Там сом єй, нена роком, поґажел по пальцох, а вона була у нових ципелох!

– Нилски коню, не ставай ми по пальцох! – гварела ми и занавше пошла одо мнє.

То була моя перша дзивка и було ми жаль же шицко так неславно и нещешліво закончело. Медзитим, бул сом застарани и пре шицки назви зоз котрима сом бул „почасцени“ у потерашней часци мойого живота. Кед же ше похорим, не дай Боже, дзе ше вец, бидни я, пойдзем лічиц: до дохтора чи до ветеринара?!

(1971)

Пририхтала: **А. Балатинац**



**130 років з дня народження**

Поетичний вінок України веселково прикрашає й розмаїта полонинська квітка Марійки Підгірянки, справжнє ім'я поетеси і вчительки — Марія Омелянівна Ленерт-Домбровська.

Народилася 29 березня 1881 року в прикарпатському селі Білі Ослави на Станіславщині (тепер Івано-Франківщині) в сім'ї Ленертів. У сусіднє село босоніж бігала до дідуся-священика Миколи Волошина. Дід мав велику бібліотеку, навчив Марійку читати і писати не тільки українською, а й кількома іноземними мовами. Ще з дитячих років почала цікавитися поезією, і сама пробувала віршувати. Марійчині сестри уклали першу від руки писану збірку її поезій, коли Марійка мала 13 років. Батько Омелян Ленерт дістав службове призначення в лісництво села Уторопи Косівського повіту. В Уторопах допитлива Марійка закінчила школу, сюди повернулася вчителювати після закінчення Львівської жіночої вчительської семінарії.

На вчительській нараді у Львові 1904 року синьоока Марійка запала в душу молодому вчителеві Августину Домбровському, з яким пов'язала свою долю і народила чотирьох дітей.

Далі свої корективи вносить Перша світова війна. Августина Домбровського забирають на фронт. А молода мати Марійка Підгірянка з трьома синами і дочкою потрапляє у спеціальні табори у Австрії. Про жакхливе життя в австрійському таборі в містечку Гмюнд вона розповіла в поемі «Мати-страдниця».

У 1919-1928 рр. поетеса жила на Закарпатті, де у різних сільських школах навчала дітей української грамоти. Разом із чоловіком Марія Омелянівна проводила у краї велику патріотичну роботу, за що чеські власті прогнали її з посади вчительки. Довелося заробляти на шматок хліба, даючи у Довгому приватні уроки онукам Івана Франка Тарасові й Миронові. На Закарпатті Марійка Підгірянка збрала найбільший свій творчий ужинок. Тоді письменниця була якраз у розквіті творчих сил. У 10-30-х роках ХХ ст. у Львові й Ужгороді, Відні та Філадельфії вийшли друком її книжки — «Відгуки душі», «Мати-страдниця», «Вертеп», «Святий Миколай на Підкарпатській Русі», «Малий Василько», «Кравчиня Маруся», «Юркова мандрівка», «Зайчик і Лисичка», сотні поезій, оповідань, байок, казок, пісень, загадок.

На Прикарпаття Марійка Підгірянка повернулася в 1928 р., і далі вчителює. Життя в рідних краях потроху налагоджувалося. Та навесні 1940 року сталася біда: у містечку Нижнів на базарі на поетесу налетів сполоханий кінь. На роки Марійка Підгірянка була прикута до ліжка. Вдома вишивала, потроху писала віршики для своїх онуків. У 1957 році поїхала доживати свій вік до дочки Дарії у село Рудне поблизу Львова. У тому селі 18 травня 1963 р. зоря Марійки Підгірянки згасла.

А нам у спадок залишилися милозвучні і ніжні твори поетеси з Карпатських гір, вірші, наповнені красою рідного краю і материнською любов'ю.

Підготувала: **Леся Мудрі**

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

ЛІТНІЙ ДОЩ

Хмари по небу блукали,
З перлів намисто низали,
Порвались низки —
Бризнули бризки,
З шумом на землю упали.
Впали перлисті краплини
На зелененькі долини,
І на лісочки,
І на садочки,
І на листочки калини.
Блиснуло сонце в блакиті,
Злотом сипнуло по світі,
По всіх билинах,
По стеблинах
І по кожнісінькім квіті.
Злинула пташка — співає,
Вийшла малеча — гуляє.
А там, на хмарі,
В золотій чарі
Барви веселка мішає.

САДИ

Цвітуть сади, цвітуть пишні,
цвіт біліє на черешні,
на яблуні рожевіє, —
всі квіточки сонце гріє.
Сонце гріє, дощик росить,
бджілка з квіту медок носить.
Ніженьками пил згортає,
серединку запиляє.
Мине весна, цвіт одквітне,
прийде літечко привітне...
Іде літо, припікає,
овоч соком наливає.
Прийде осінь — час багатий —
буде овоч наливати.
В усі барви розмалює
і діточок почаствує.



МАЛИЙ ШКОЛЯРИК

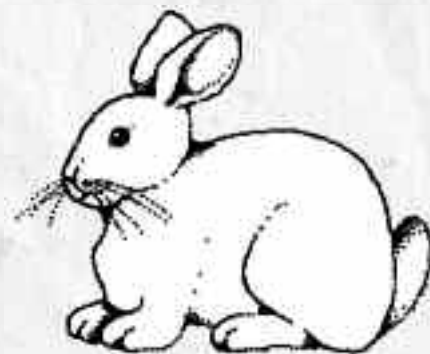
Гей, нема то так нікому,
Як школярику малому:
Він не журиться ніколи,
Взяв книжечки—і до школи!
А в тій книжці—малюночки,
А в тій книжці—співаночки,
І наука, і забава,
Бо та книжечка цікава,
Бо та книжечка рідненька...
Тулить її до серденька,
Сторінки все оглядає,
Вірші радісно читає.

Ту-ру, ту-ру, то-ру,
Їде віз під гору,
А із гори в долину,
До бабусі в гостину,
Їде батько й матуся,
Їде тітка Олюся,
Їде Юрчик-синочок—
Гостей повний візочок.



ЗАЙЧИК В ТЕРНИНІ

Скочив зайчик в тернину
І роздер кожушину;
Їде лисичку просити
Кожушину зашити.
А лисичка регоче,
Зашивати не хоче:
—Де ти був? Нащо дер?
Ходи в дранім тепер!
Біжить зайчик до мами,
Зайшли очка сльозами:
—Мамко, любко, не бийте,
Кожушину зашийте!
Мама сина не била,
Кожушину зашила.
Зайчик очка обтер
І знов скаче тепер.

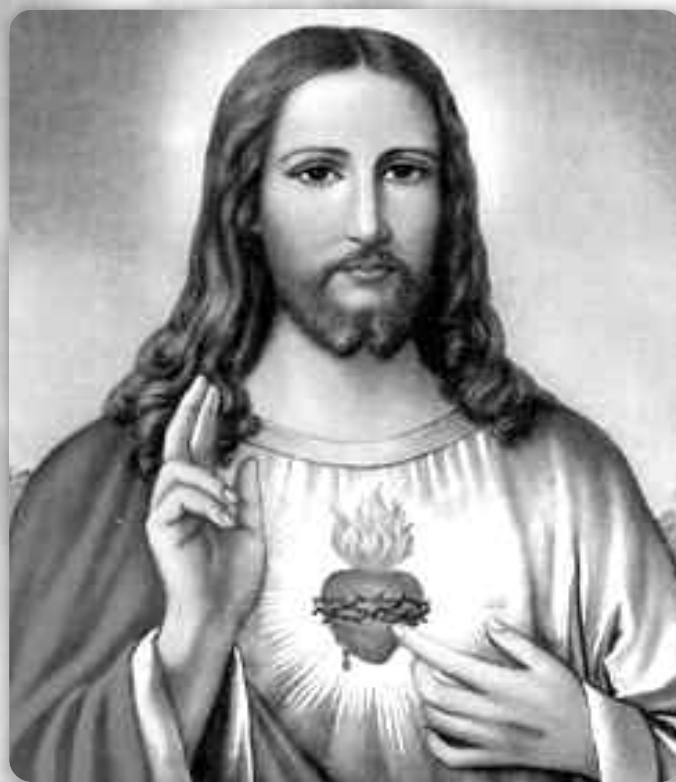




ДЖЕРЕЛО ЖИВОЇ ВОДИ

Колись давно в одній далекій країні було містечко Ка Спента, що в перекладі означає «Занепалий дім». І назва його була цілком обґрунтована. Двері й дахи будинків були знищені, нечисленні мешканці села жили в бідності й не мали жодного бажання працювати, а лише постійно сварилися між собою. Поля, яким часто дошкуляла посуха, давали поганий урожай, а пасовища не могли прогодувати худоби. Купці, мандрівники і навіть жебраки обминали це місце. У місті був замок, проте і його вигляд був жалюгідний: мури замку були пошкоджені, у них не вистачало каменів, а в щілинах повиростали кущі. Міст, що вів до замку, зіпсувався, а рів, колись наповнений водою, перетворився на смердюче болото. У замку мешкав граф на ім'я Гверіно. Він мріяв зробити щось велике для свого міста. Одного дня граф відшукав на горищі замку рицарські обладунки, що дісталися йому у спадок від діда, вдягнув на голову шолом, причепив до пояса великого меча, осідлав коня й вирушив до Святої Землі.

Минули роки. Граф повернувся зі славою, як герой, що боровся на пагорбах Єрусалима. Він пообіцяв: якщо повернеться додому, вчинить щось добре для своїх підданих. Коли граф приїхав до Ка Спента, побачив, що місто ще більше занепало. Замок перетворився на руїну, будинки знищилися, поля й городи пересохли. Граф клякнув посеред села і якусь мить



молився. Люди байдуже позирали на нього крізь вікна, як на дивака. Граф ухопив свого меча і з усієї сили вдарив ним об землю. На мить запанувала тиша, потім усі почули якесь булькотіння, що долило з-під землі. Граф утишився, зібрав каміння і почав викладати його довкола заглибини. Шум посилювався, й нарешті струмінь води прорвався на поверхню. Через годину водойму наповнила чиста джерельна вода. Першими напилися діти.

- Це добра й свіжа вода! – гукали вони. Потім напилися й дорослі. Дехто вмив лице. Серед мешканців містечка запанувала радість. Люди сміялися й обіймалися. Потім разом збудували пральню, водопій і рів, яким вода текла на поля.

За короткий час чимало

змінилося в селі. Вже на світанку з кожного дому виходили жінки, щоб набрати води. Вони допомагали одна одній підіймати важкі глечики, приязно розмовляли. Навколо фонтану цілий день бігали діти. Вечорами чоловіки приганяли худобу до водопою, а після заходу сонця сідали на сходах і розповідали різні історії. Містечко змінило свою назву – тепер воно називалося Жива Вода. У вікнах і на балконах з'явилися квіти. Коли хтось сварився, йому радили: «Іди до фонтану!» Там відразу з'являлося бажання помиритися. Коли хтось сумував, йому досить було напитися води або вмитися у фонтані – і відразу надія поверталась до нього.

Для нас, християн, таким містом Живої Води є Свята Літургія, Служба Божа,

а джерелом, з якого тече цілюща вода, є Пресвята Євхаристія. У ніч перед Своєю смертю Ісус вечеряв зі своїми учнями. Це була їхня остання спільна вечеря. Ісус хотів зробити своїм друзям і всім нам особливий подарунок – назавжди залишитися з нами. Під час вечері він узяв хліб, поблагословив його, розламав і подав своїм учням, кажучи: «Прийміть, їжте, це є Тіло Моє». Потім Він взяв чашу з вином, подякував Богові і сказав: «Пийте з неї всі, це є Кров Моя». На Божественній Літургії священник промовляє над хлібом і вином ці слова Христа. І стається щось надзвичайне! Хліб і вино стають Ісусом, і ми віримо, що це є Сам Ісус під виглядом хліба і вина. Коли ми приступаємо до Святого Причастя, то приймаємо самого Ісуса. Ісус дає нам Себе як Хліб Життя у Святому Причасті. У Божественній Літургії ми дякуємо Богові за всі дари, які Він нам дає, особливо за дар Ісуса. Звідси й назва – Євхаристія, що по-грецьки означає «подяка».

У святому Причасті Ісус поділяє з нами Своє Світло і Своє Життя. Світло, яке ми отримуємо, є для нас Божим даром. Ми не затримуємо це світло лише для себе, а ділимося ним з іншими людьми, коли любимо і робимо добрі вчинки. Тоді ми самі є джерелом цілющої води, і кожен, хто зустрічається з нами, стає кращим, добрішим, щасливішим.

СС. Василянки



НА ТРЕЦЕЙ ПОДОВОВЕЙ КОЛОНИЈИ У АЛЬМАШУ

ВУКОВАРСКИ ХЛАПЦИ И ДЗИВЧАТА ДОСТАЛИ ЩИРИ АПЛАУЗИ

Восботу, 28. мая осецке Руске културне дружтво отримало шветочне заверане подобовой колонији и Альмашу. И того року младим

членом КУД „Осиф Костелник” з Вуковару не було чежко порихтац фоклорни наступ пред публику у прекрасним амбиенту осецкого ремеселничкого



Хлапци у танцу „Буковински дубоні”



Дзивчата у танцу „Подильска полка”

дома у Альмашу. Дзивчата танцовали два танци: Буковинску и Подильску полку, а хлапци одтанцовали Повзунец и Буковински дубоні. Та гоч

дидж претарговал спор-тски активнски, тото по-поладню шицким остане у красним паметаню.

Ирена Дюдяр

ПОЕТЕСА АГНЕТА БУЧКО ПАПГАРГАЇ НАЦИВЕЛА МИКЛОШЕВСКИХ ШКОЛЯРОХ

РОЗВАГА И УЧЕНЕ

Миклошевски школяре 25. мая, на сам Дзень Руснацох у РГ, у школи мали нагоду угосиц поетесу Агнету Бучко Папгаргаї, хтора и сама народжена у Миклошевцох. У приемним друженю поетеса представела кнїжку приповедкох за дзеци „Стриберни мотиль и други сказки“ хтора зоз друку вишла ище 2004. року. У кратшей програми, хтору зоз дзеци пририхтала учителька руского языка Мария Хома, школяре поетеси читали

виривки зоз тей кнїжки, шпивали дзецински шпиванки и подаровали рисунки з мотивами з ей приповедкох.

Тоти хвильки дзеци ви-хасновали и за рижни питаня хтори поставяли поетеси, а хтори вязани за ей роботу, хтора того року означуе 45 роки активного писаня.

Стретнуце закончене зоз обещанками о новим друженю док зоз друку видзе нова кнїжка приповедкох за дзеци.

Ксения Лікар



Миклошевски школяре у дружтве зоз поетесу Агнету Бучко Папгаргаї



СМОТРА МУЗИЧНЕЙ И ФОЛКЛОРНЕЙ ТВОРЧОСЦИ ДЗЕЦОХ „ПЕТРОВСКИ ДЗВОНЧОК“
ОТРИМАНА 12. ЮНИЯ 2011. РОКУ У ПЕТРОВЦОХ

ДЗЕЦИНСКА ФОЛКЛОРНА И ШПИВАЦКА ТВОРЧОСЦ НА 38. ПЕТРОВСКИМ ДЗВОНЧКУ

Внедзелю предполад-
ньом, дораз после
Служби Божей, у
сали Дома култури, загур-
котали дзецински гласи, за-
шпивали, заграли, затанцо-
вали... У предполадньових
годзинох започала манифес-
тация наймладших – „Пет-
ровски дзвончок“, а отворел
ю поджупан Вуковарско –
сримскей жупаниї Мато Го-
лубичич.

Як и каждого року, мани-
фестация була барз нащи-
вена, а наступели дзеци зоз
културних дружтвох зоз ца-
лей Горватскей дзе исную
подростки при наших друж-
твох, та оддзелена руского

и украинского языка подруч-
ней школи зоз Петровцох и
оддзелене руского языка по-
дручней школи з Миклош-
шевцох.

Перши на бину вишол по-
дросток КУД „Яким Говля“
з Миклошевцох зоз фолк-
лорну секцию котру водза
Желько Лікар и Славица
Гайдук, потим школски дзе-
ци хтори ходза на виучоване
мацеринского языка, а кот-
рих порихтала професорка
Мария Хома, та трио шпи-
вачох (Ждиняк, Миклош,
Лікар) и дует гармоникашох
(Миклош, Лікар) котрих по-
рихтали Ана и Борис Бучко.
Основна школа Антуна Ба-



Основна школа „Антуна Бауера“ Вуковар, Подручна
школа Петровци, оддзелене за руски язык

уера Вуковар, Подручна
школа Петровци, оддзелене
руского языка, котрих по-
рихтали учителька Наталия
Гнатко и професорка Мария
Хома презентовали блок
програми котри почал зоз
писню „Панонска ровніна“

ляре зоз истей школи, але
зоз оддзелена за украински
язык котрих порихтала учи-
телька Тат'яна Ласек Жагар,
а на виоліни их провадзел
Андрей Жагар.

Як окремени госци пришол
подросток КУД „Зрински“



Подросток КУД „Яким Говля“ Миклошевци и
школяре оддзелена за руски язык зоз Миклошевцох



Подросток КУД „Яким Гарди“ Петровци, младша група

дзе солистка була Анита
Надь, а предлужели зоз на-
ступом школярох зоз пис-
нями и танцом за основнош-
колски возрост. Як солисти
зьявели ше и Боян Кошутич
и Давид Морган, а танечніки
достали окреме моцни ап-
лауз. Потим наступели шко-

зоз Берку зоз славонскима
танцями. Младша група
„КУД „Яким Гарди“ зоз
Петровцох указала же ше
Петровачне не требаю ста-
рац коло предлужена тра-
дициї пестованя танечней
секциї, а потим и подросток
КУД „Осиф Костелник“ зоз



Основна школа „Антуна Бауера“ Вуковар, Подручна школа Петровци, оддзелене за руски язык



Подросток КУД „Зрински“ зоз Берку

дрий Пелих“ зоз Шумеча зоз своіма вельочисленима танцошами котрих патраче окреме сердечне привитали з моцним кляпканьом. Манифестация ше отримала под покровительством и з финансийну потримовку

Совету за национални меншини РГ, а у организациі Союзу Русиных и Украйноцх РГ и КУД „Яким Гарди“ зоз Петровцох.

Агнетка Балатинац
Фото: А. Балатинац



. Основна школа „Антуна Бауера“ Вуковар, Подручна школа Петровци, оддзелене за украински язык

Вуковару зоз репертоаром хлапцовских и дзивоцких танцох указал же наша традиция жие. Старши дзеци зоз КУД „Яким Гарди“ Петровци наступели зоз писню и танцом дзе зме мали нагоду чуц дует Аниту Надь

и Марияну Вовк, як и солисту Давида Моргана, а танцоше з тей нагоди одтанцовали „Буковински весилї“ у хореографіі Звонка Костелника. Дзецинску манифестацию завар подросток КУД „Ан-



Танцошки пар КУД „Яким Гарди“ Петровци – Анита Надь и Давид Морган



Подросток КУД „Осиф Костелник“ Вуковар



Подросток КУД „Андрій Пелих“ Шумете



РУТЕНИЯДА



Порихтани за змагане



Руцане подковах

Внедзелю, 19. юния, у Петровцох отримана 4. Рутенияда, спортске змагане дзецох у старих руских бавискох. То нагода же би ше позберали дзеци зоз местох дзе жию Руснаци и ведно дружели през спортски активносци, а тиж так и научели яки бависка бавели нашо стари кед не було ані куповних бавискох, ані телевизора, ані компютерох. Теди ше дзеци бавели на пажици зоз гевтим цо сами могли направиц.

На петровским иг'ралишту позберали ше школяре зоз Вуковару, Миклошевцох, Винковцох, Старих Янковцох и Петровцох, а пришли и два екипи зоз сушедней Войводини, зоз Коцура и Керестура.

Спрам возрасту, змагало ше у двох категорийох. Так у младшей категорийи наступели седем екипи, а у старшей пейц. У обидвох категорийох змагало ше у пиличканю, руцаню подковах, беганю у меху и поцагованю штанг'а. Окрем того, младши мали джочкане, а старши чинагане.

З оглядом же Рутенияда уж постала традицийне змагане, могол ше обачиц вельке интересоване дзецох не велі уж научели тоти бависка и барз ше намагали посцигнуц цо лепши резултати. Було ту и слизи и шмиху, и мехирки од штанг'у, але ше борело до краю. На концу, кед ше позберали резултати шицких бавискох, порядок бул таки:

Младши

1. Петровци 1 (ПШ школа Петровци)
2. Петровци 2 (Дружтво Руснак)
3. Вуковар (КУД Осиф Костелник)
- 4.5. Миклошевци 1
- 4.5. Миклошевци 2
6. Стари Янковци 1
7. Стари Янковци 2

Старши

Понеже перши два екипи мали еднаке число бодох, змагали ше у воженю фурика, та зме так достали побидніка.

1. Коцур
2. Винковци



Пиличкане

3. Петровци (ПШ Петровци)
4. Керестур
5. Вуковар (КУД Осиф Костелник)

Лела Дітко



Екипа зоз Коцура—перши у старшим возрасту



ПШ Петровци—перши у младшим возрасту



ГЕЛЕНКОВ ПЕРШИ МАЯЛОС

Того року 1. май спадал якошик штредком тижня. По неже то медзинародне швето роботнікох и нероботни дзень, та ше вец ані до школи не муши. Того дня Геленка станула вельо познейше як звичайно. После длугого розцагованя у поселї, надумала заш лем стануц и погледац дацо за фриштик. По фриштику вишла до двора, наишла на свою бициглочку та ше почала вожиц до окола по дворе. Кед ей то допило, опитала ше мацери чи ше шме пойсц вожиц по улїчки. Мац ей дошлебодзела по угел другей улїчки и назад. Геленка не дошла ані до пол драги кед збачела цошка незвичайне. Там пред сушеда Дюри през ноц виросло високе, ценке древо, дас три-штири метери високе, а цо було ище чуднейше, на тим древе, як гомбулі на ядловцу, вишели вишивани ручнік и литрова фляша, але не празна. Швидко ше врацела дому явиц мацери незвичайну подїю.

– Мамо, мамо... почала доволовац мацер ище зоз капурки... – Пред сушеда Дюри през ноц виросло високе древо, барз ценке и лем на верху ма конари.

– Та не виросло воно през ноц, але го там вноци закопали легине.

– Яка то франта, та нач сушедови таке шмишне древо и ище з ручніком и литрову фляшу заквицене?

– Тото древо вола ше майске древо, або маялос. Вноци го принесли легине з леса и закопали, але не сушедови Дюрови, але його дзивки Танї.

– Тераз насправди ніч не розу-

мим. Мацери було цалком ясне же тота бешеда будзе длужей тирвац. Ошмихла ше, погласкала свойо дзецко по главки, сцагла полудзенок на угел шпоргета, зняла фартух и поволала Геленку под конк. Там вони два шедли на старинску малювану лавку.

– Видзиш, дзецко мойо, у нас ше у валале од давен-давна закопуе майске древо дзивком за одай. То ше роби початком мая мешаца, а вец ше тото древо зрубуе остатню недзелю у мешацу. Таня уж велька, могла би ше одац, та ей тото древо закопали легине з валалу. Зрубоване древо не може прейсц без гостини и гудацох. На гостину придзе младеж зоз цалого валалу.

– А я, можем я пойсц на гостину?

– То ище увидземе... але обещуем ци же це одведем на зрубоване древо. То найинтересантнейша часц того збуваня.

– А хто будзе зрубовац древо и зоз чим?

– Древо ше зрубуе зоз шекеру. Зрубовац го буду легине з валалу. Хтори легинь звалї маялос, тот вец танцуе з дзивку, а можебуц ше вона за ньго и ода.

– Га-га-га, сушеда Таня ше ода... А док я нарошнем и будзем велька закопу легине и мне маялос?

– Твоім питаньом насправди нігда конца-края...

– Га, насправди, я бим то барз любела. Кед ше сами того не здогадню, ти им повеш най го закопу.

– То ище увидземе, то ище увидземе... – одповедла мац з ошмихом и врацела ше гу вареню полудзенка.

Геленка пошла гу своей бициглочки и одвезла ше гу древо. Припатраюци ше на ньго роздумовала о його зрубованю и о тим кому би ше то могло удац. Можебуц Якимови, Петрови лебо Силвови, а вец похопела же у валале ест вельо легинїох хторим би ше то могло удац, а вона им ані мена не зна. Заклучела же то ані не значне док ше то не збудзе, та ше предлужела вожиц по конц улїчки и назад.

Любица Гаргай

ЧЛОВЕК ЖЕМИ

Запрагал параст конї коло нового друка, чмигнул з батоном гласно аж запарало уха.

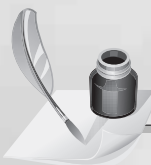
Рушел коч до хотару по узким дильове, шлїдом діда, Руснака, кадзи не иду панове.

На витрапеней жеми з биду намочену, стара ше человек здобуц хижку обилену.

Вредни тот человек жеми под нічим не стука, знойом ліца свойого бере цо му живот понука.

Зохаби за собу параст хижку обилену, длугоки, узки дильови и жем витрапену.

Любица Гаргай



ЛІТО ПОЧИНАЄТЬСЯ З ЧЕРЕШЕНЬ

Вкінці нашого городу росте велика черешня. Хоч стара, але щороку рясно родить. І коли починають дозрівати черешні, ми з Федьком висимо на ній, наче горобці. Радіємо, що дозріли черешні, а ще знаємо, що вже канікули скоро. Ото нагуляємося.

Цього року черешня особливо рясно вродила: ягоди великі, червоні, солодкі.

—Ех, — каже Федько задоволено, — от би цілими днями їв тільки черешні, то й нічого більше не треба. — І я. Мабуть, міг би поїсти ціле відро, — кажу.

—Ой, брешеш, та де тобі ціле відро поїсти. Я би, може, і з'їв, а ти б ніколи, — каже Федько.

Я аж образився, хоч майже ніколи не ображаю на свого найкращого друга.

—Та це я б не поїв? Та що мені відро черешень! От давай об заклад.

—Давай, — каже Федько.

І пішли ми по відра. Але не знайшли жодного порожнього, то мама дала великого кошика:

—Назбирайте багато, — каже, — я компот зроблю.

А Федько жартує:

— Якщо ще залишиться щось.

Назбирали ми повний кошик, посідали під деревом. Федько розділив усі черешні на дві однакові величенькі купки:

—Хто перший закінчить—той переміг! — вигукнув і накинувся на соковиті плоди.

Десь хвилин з десять ми наминали черешні із задоволенням, подеколи навіть забуваючи виплюнути кісточку. Я подивлявся то на свою, то на Федькову купку: щось вони ніяк не меншали. А я вже ситий по горло.

—Федю, — питаю, — ти ще багато можеш?

—Ага, — якось слабо каже Федько, а я бачу, що на чолі в нього проступили маленькі крапельки поту.

І далі продовжуємо напихатися.

Та ось я відчуваю, що наївся по саме не можу і от-от лопну. А тут і мій друг видавлює з себе:

— Я більше не можу, — і завалюється на траву.

А я собі за ним

Довго ми так лежали, постогнували і трималися за животи.

—Я на ці черешні більше дивитися не можу, — кажу через силу.

—І я. Ніколи більше їх їсти не буду.

Але наступного дня ми знову, мов ті горобці, висіли на черешні, забувши про вчорашню обіцянку. Що не кажіть, раз дозріли черешні— справжнє літо почалося.

Леся Мудрі

ВШЕ МЕНІЙ ПЕРШОПРИЧАШНІКОХ

У ВУКОВАРЕ ПЕРША ПРИЧАСЦ ТОГО РОКУ БЕЗ ДЗИВЧАТОХ



Першопричашніки Матеї Бурчак и Витомир Гарди зоз парохом Владимиром Магочоми Душанку Брич

У вуковарскей грекокатолицкей церкви введзелю, 5. юния, обряд першей причасци бул порихтани окремно шветочно. Того року першу причасц прияли лем двома хлопцями: Витомир Гарди, школяр трецей класи ОШ „Драгутина Тадияновича” и Матеї Бурчак, тиж так школяр трецей класи ОШ „Антуна Бауера”. Пред присутнима вирніками и своєю найблізшу родзину хлопцями одрецитовали писні у пригодним духу, а вуковарски парох паноцец, Владимир Магоч, окрем потвердзения же прияли першу причасц, уручел им и по прикладнік илюстрованей Библиї за младих, друкованей на руским язике же би на тот способ и надалей учили свой язык и свою виру.

Вера Павлович



НАГРАДЗЕНИ НАЙЛЄПШИ ШКОЛЯРСКИ РОБОТИ



Наградзени школяре зоз припознањом и учительками

Горватске лесово здруженє, одделене Винковци, з нагоди Медзинародного року лесох, концом прешлого року обявело Конкурс за дзедински литературни и подобово роботи на тему „Лес“. Окремна комисија того Здруженя мала надосц роботи, бо требало препатриц и оценїц 260 подобово и 50 литературни роботи, писнї и состави дзецох предшколского и основношколского возросту.

У категориї прозни литературни роботи од 5. по 8. класу, Иван Лікар зоз Миклошевцох освоєл 2. награду зоз составом „Ярні лес“, а Антония Ткалец зоз Бокшичу припознанє за подобову роботу, обидвойо школяре 6. класи ОШ Чаковци. Менторе им були проф. АнаМария Зулич и учителька Жаклина Живкович.

Шицким наградзеним школяром припознаня и награди були додзелени 7. юния у леше „Куневци“ при Винковцох

Ксения Лікар

ФЕСТИВАЛ ДЗЕЦИНСКЕЙ ТВОРЧОСЦИ „ВЕСЕЛИНКА“

У Новим Садзе 4. юния отримани 10. Фестивал дзединскей творчосци Руснацох Войводини „Веселинка“, на хторим участвовало по тераз найвекше число дзецох зоз Дюрдьова, Нового Саду, Коцура, Руского Керестура и Вербасу. Вони у просторийох дакедишней Матки, нешка Руского културного центру, указали своєю схопносци, можливосци, таланти у рисованю, граню, шпиваню, рецитованю и танцованю. Интересантну програму успишно водзели Саня Полдруги и Александра Яншик.

Як єдини госци зоз иножемства по перши раз наступели миклошевски дзеци Анамария Лікар и Кристьян Миклош зоз шпиванку „Ганча и ластовки“, а на гармоникох их провадзели Иван Лікар и Ренато Миклош.

Ксения Лікар

ЛЄТНИ ЖАДАНЯ

Кед у юнию виду зоз школи
Дзеци вше маю жаданя нови.
У їх ше главкох цошка случує
Кажде о жаданьох лем роздумує.

Владкови оец дал обецунок
За успех одлични достанє дарунок.
Як порадзене, так ше случело
На nowej бицигли рекреира цело.

Марча о морю уж длуго шнїє,
Бо там єй добра пайташка жие.
Морїо, слунко, бавене, купанє,
Марчово єдине вельке жаданє.

Иринка през рок добре учела
Зоз одличним класу закончела.
– Цо би ши сцела моя дзивочко,
Татово слунко, мамова гвиздочко?

– Мобител нови уж одавна шнїєм
И жадам, жадам най го добиєм.
Прето вас модлїм, кед ме любице
Та своєй дзивки тото сполнїце.

Шоровали ше жаданя вельки и мали,
Та шицки дзеци дацо достали.
Лем днї швидко, швидко преходза
И гу ешенї помали их водза.

Ксения Лікар



Миклошевски танєчни подросток пред новосадску публику



СТАРИ РУСКИ БАВИСКА

ДЖОЧКАНЄ (ПАСУЛЬКАНЄ)

Тото бависко стара вариянта нешкайшого «кликераня», а бавело ше зоз пасулю. Джочкац ше могло на два способи. Єден способ випатрал так: на ровней жеми поцагло ше линию гу хторей бавяче руцали кажди свою пасульку, оддалени на коло два метери од ней. Кажди бавяч бавел з иншаку файту пасулі: вишняча (червена), сирка (червено-жовта и чарно-жовта), потим платняр (писана), жалудз (полубила, а получервена), жидзик (била зоз чарним приключки), чловечок (била длуговаста, а на штредку червена смуга, як подоба чловека), донгов (векша як нохец, лилово-доганова), полбилка (вишньова и полубила) и други. Обичну билу пасулю ніхто не сцел.

Бавяч хтори пасульку руцел найбліжешей гу линії, тот перши штуцал (вежне ше пасулька и трима ше медзи двома пальцями, вельким и указуючим, а вец ше ю подрилі зоз нохом велького пальца) до другей пасульки и то до гевтей хтора му була найбліжешей же би ше пасульки ченгли (збили). Кед ше пасульки ченгли, тот бавяч хтори штуцал брал обидва пасульки, а кед не потрафел, вец други бавяч хторому пасулька тераз була найбліжешей при линії штуцал до найбліжешей пасульки. Кед ю потрафел, брал потрафену пасульку, а зоз свою предлужел штуцац далей. Так бавел покля могол потрафяц. Треци бавяч чекал, а на ньго пришол шор теди кед предходнік не потрафел пасульку. Побиднік бул тот бавяч хтори назберал найве-

цей пасульки. Кажди хлапец у кишенки мал вельо пасульки (и по 30), а кед му нестало, вец гевтот хтори их мал могол и тарговиц – предавал пасульки за дробни пенєжи.

Други способ джочканя волат ше на джочки, лебо на джуджки. Число бавячох, тиж так, було неогранічене. Требало викопац джуджку, долінку глібоку дас 2 цм, хтора у пречніку могла мац коло 4 цм. Потим ше поцагло єдну линию на 2 метери од ней. Од тей линії кажди бавяч руцал свою пасульку и намагал ше же би му вошла до джуджки. Кед одразу вошла, тот бавяч од шицких других хтори не потрафели до джуджки брал пасульки. Кед зоз першого руцаня нікому не вошла пасулька до джуджки, вец тот бавяч чия пасулька була найбліжешей при ней, штуцал ю до джуджки. Кед потрафел, вец тоту пасульку брал себе, а другу пасульку хтора тераз була найбліжешей при джуджки цильовал до джуджки. Кед знова потрафел, вжал ю и предлужел бавиц зоз трецу пасульку итд. док могол потрафяц. Теди кед не потрафел до джуджки, заменьовал го шлідоуюци бавяч, тот чия пасулька тераз була найбліжешей при джуджки. Конец бависка бул теди кед шицки пасульки були поуганяни до джуджки, односно позберани до кишенкох найуспишнейших бавячох. Побиднік бул тот бавяч хтори назберал найвечей пасульки.

Мария Хома

СІРИЙ КІТ

Діти обирають ведучого—«сірого ката», а всі інші учасники— «миші». Вони стають ланцюжком і, тримаючись один за одного, ходять по майданчику по прямій, по колу чи по будь-якій іншій кривій лінії. Першим у ланцюжку стоїть "сірий кіт". Під час руху він запитує:

—А є миші в копиці?

—Є! — відповідають "миші".

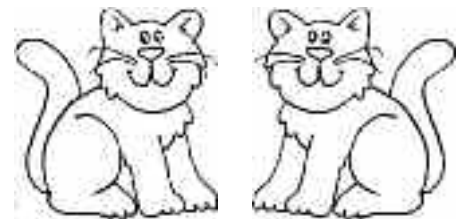
—А не бояться ката?

— Ні!

—Ой, як кіт хвостом поворушить, то всіх мишей подушить!

За цими словами "миші" кидаються врозтіч, а "сірий кіт" ловить їх. Спійманий гравець стає "сірим котом", а його попередник — "мишею".

Підготувала Леся Мудрі



ДЗВЕРИ ДО ШВЕТА

Дзвери до швета отверам,
а дзвери свойого дзєцинства заве-
рам.

Осму класу закончуєм
и уж гласи своей будучности чуєм.

Штредню школу треба уписац,
а не по шведе «скитац».
Успішни треба буц,
а и богати голем кус.

До швета одроснутих уходзим
у наздаваню же шицки бриги преб-
родзим.

Тераз по циль треба присц
и нігдзе ше не пошпоциц.

Денис Колбас, 8. Класа
Петровци



ЯРНІ ЛЕС

Недалеко од нашого валала, з лівого боку драги ґу Томповцом, находити ше менши лес моеї фамелії. Дакеди з яри пойдзем з оцом до леса розчисцовац стари стебла лебо вкерчовац младніки. Ту рошно баґрен, брест, габза, дзиви орех и ліщина. Жем благо наґнута и спущуе ше ґу рити. Уходзаци до леса обачел сом як слунково зарі гласкали перши ярні квитки у мегкей, буйней трави. Лісце ише нецалком закрило небесни звод оможліваюци квецу достаточнo шветлосци же би украсели природу зоз веселима фарбами и приємнима пахами. З часу на час чул ше шпив птицох у високих корунох древох як кед би ше и вони вешелєли приходу яри, та радосно приповедали о красним слунковитим дню. Обачел сом пняк, та сом шеднул одпочинуц ше. Ніжни ярні витрик хладзел ми озноєне чоло и приношел глас чвиринканя птицох, сущанє води у бари хтора ше находити ту недалєко. Уживал сом у звукох, фарбох и пахох чувствуюци будзене природи и пожадал сом буц ей часц. Зоз заносу таргнул ме оцов глас хтори ме поволовал дому бо ше уж змеркало. Станул сом и попатрела на лес чийо неми жителе сцixa загучали з конарами як кед би ме поздравили, а у моїм здогадованю зохабяли тирвацу памятку. Кед зме рушали дому, подзековал сом оцови на красним ярнім, лесовим розположеню и верим же знова нащивим його розкошну красоту.

**Иван Лікар, 6. класа
Миклошевци**

Друга награда за литературну роботу «Ярні лес», у категорії од 5. по 8. класу, на конкурсу Горватского лесового здруженя, оддзелєня Винковци, а з нагоди Медзинародного року лесох.

ДРАГИ ЖИВОТА

Уж зме осма класа и мушиме ше розлучиц од своїх пайташох хторих зме упознали за тоти осем роки. Кажде од нас тераз ма вельки задаток: муши вибрац свою драгу до швета – а то штредня школа. Не шицки жадаю исц до истей штредней школи, бо каждая особа ма иншаки цель хтори жада посцигнуц. И прето ше розидземе по тих наших драгох живота, але ше и надалей будземе сходзиц кельо нам то дошлебодза нови обовязки хтори пред нами.

**Анита Надь, 8. класа
Петровци**

РОЗПУСТ У БАБИ

Тей яри була сом у України през ярні розпуст. Праве була и Велька ноц, та зме ишли до церкви пошвецац паску, а потим зме шицки ведно у баби полудньовали пошвечене єдзене. Була сом нащивиц и родзину, бавела сом ше з братняком, шестру и брациком. Мама ми накуповала вельо красни шмати и смачни ласотки, а од родзини сом достала и велі дарунки. Ишла сом опатриц школу, дзецинску заградку, але сом ходзела и по веліх дутянох. Барз ше ми пачело у України, але на першим месце найлепша ми була Велька ноц зоз своїма красними обичаями.

**София Токач, 5. класа
Миклошевци**

ЯРНІ РОЗПУСТ

Єдного дня почал ярні розпуст хторому ше шицки радовали. Я ше вельо бавел на компютеру, вожел сом бициґлу по валале и бавел ше зоз шестру и братом. А, найменей цо ми було на розуме то було ученє.

**Ренато Миклош, 4. класа
Миклошевци**



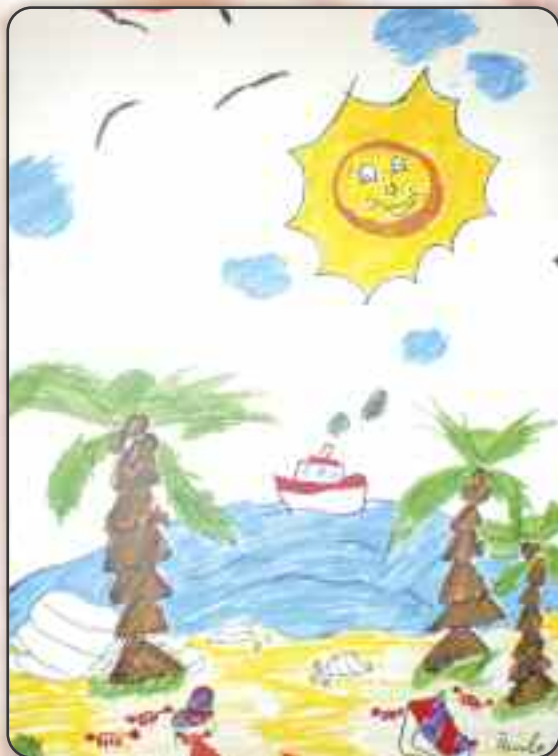
МОРЙО

Морйо красне, морйо белаве,
Морйо люби вельке и мале.

Старши ше радую слунку и белавому небу,
А дзеци ше радую купаню и сладоляду.

**Анамария Лікар, 1. класа
Миклошевци**





Паула Поточки, 4. класа Миклошевци



Ивана Бики, 3. класа Миклошевци



Андрей Владимир Бучко, 5. класа Петровци



Оливера Кошутич, 3. класа Петровци



Ема Войткив, 3. класа Петровци



Дария Рац, 1. класа Петровци

